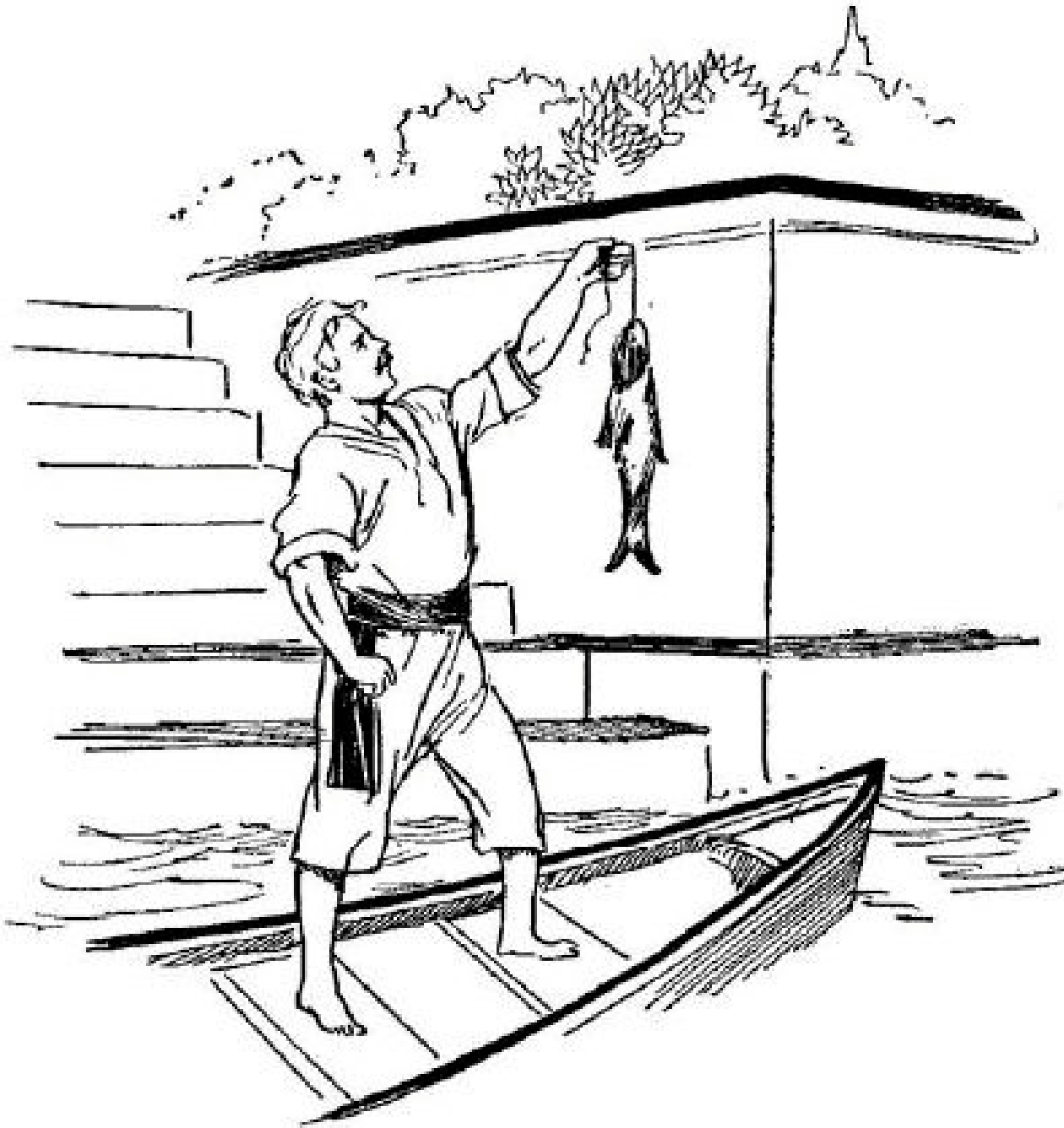

המלך והדייג

משל פרסי

בארץ הנשטפת על ידי הנהרות העצומים פרת וחידקל שלט פעם מלך שאהב מאוד לאכול דגים. יום אחד הוא ישב, יחד עם שארם המלכה, בגנים מלכותיים שירדו עד לחופי טיגריס וכשהביט על הנהר ראה סירת דייגים העוברת שם ובה דייג עם דג גדול ויפה.

הדייג ראה שהמלך מביט עליו ומאחר שידע כי סוג זה של הדג אהוב על המלך במיוחד, עצר את סירתו, ובהכנעה ביקש שהמלך יקבל את הדג במתנה. המלך שמח מאוד, קיבל את הדג וציווה לתת לדייג סכום כסף גדול.

עוד לפני שהדייג עזב שארם המלכה פנתה למלך ואמרה "עשית דבר מטופש."

המלך הופתע מאוד מדבריה ושאל מדוע היא חושבת כך. המלכה ענתה "נתת סכום כל כך גבוה עבור הדג הזה, שעכשיו הדבר יתפרסם בכל

המלכה הורה לשר האוצר לתת לדייג סכום כסף
נוסף.
הדייג שם את הכסף לתוך התרמיל שלו והתחיל

העיר. כל דייג שידוג דג גדול יביא אותו אליך, ואם
לא יקבל תמורה דומה יכעס ויתמרמר.
"את צודקת, יקירתי" ענה המלך "אך עכשיו אינני
יכול לעשות דבר. איך יראה מעשה של מלך שלוקח
חזרה מה שנתן במתנה?"

המלכה עדיין ניסתה לשכנעו, אך הוא רק אמר
ברוגז "הדבר סגור."

אך מאוחר יותר באותו היום, כאשר מצב רוחו
השתפר, המלכה העלתה את הנושא שוב והציעה
למלך תירוץ כדי להחזיר את הדג ולקחת את
התמורה חזרה. "תזמין את הדייג" אמרה שארם
"ותשאל האם הדג הוא זכר או נקבה. אם יגיד שזה
זכר, אמור שאתה רוצה רק נקבה. אם יגיד שזו
נקבה, אמור שרצית זכר. כך תפתור את הבעיה."
המלך קיבל את עצתו והורה להביא לפניו את
הדייג. כשזה עמד לפניו שאל המלך:

"אמור דייג, הדג שנתת לי הוא זכר או נקבה?"
הדייג הבין את המלכוד וענה "אין דבר כזה בין
דגים. דג הוא לא זכר ולא נקבה."

המלך חייך כששמע את התשובה וכדי להרגיז את

אחר ימצא אותה. " ברוב כעסו ציווה המלך לדייג לעזוב את העיר לתמיד.

אבל הדייג נפל על ברכיו וקרא "שמע אותי, הו מלך, מגן על העניים! ייתן לך האל חיים ארוכים! לא בגלל ערך המטבע הרמתי אותו, אלא כי על צד אחד שלו מוטבע שם של האל ובצדו השני בבואת פניך, המלך. פחדתי שמישהו ידרוך בטעות עליו ובכך יזהם את שם האל ואת פניו של המלך. אנא

שפוט האם עשיתי בכך פשע."

שוב מצא חן בעיני המלך תשובתו של הדייג הנבון והוא נתן לו סכום כסף נוסף. הפעם גם המלכה התרצתה והביטה בעין יפה על הדייג, שעזב עם שק הכספים על כתפו.

ללכת מהארמון, אך פתאום הרגיש שמטבע קטן אחת נשמת ונפל על הארץ. הוא הניח את התרמיל שלו, הרים את המטבע והלך לדרכו. "ראה איזה קמצן הוא" קראה המלכה "הוא שם על הארץ תרמיל מלא כסף כדי לקחת פרוטה קטנה אחת. הוא פחד שמי מהמשרתים שלך או עני כלשהו, ימצא את הפרוטה, ישמח בה ויתפלל לאריכות חיי המלך שאיבד אותה." "שוב צדקת" אמר המלך וקרא שוב את הדייג אליו. "איזה אדם קמצן אתה" קרא "נתתי לך כל כך הרבה כספים, עשיתי ממך אדם עשיר, ואתה לא יכולת להתאפק ולהניח פרוטה אחד, כדי שמישהו